

ת"פ 35637/10/18 - מדינת ישראל נגד י' ש'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35637-10-18

לפני כבוד השופטת דנה אמיר	המאשימה
בעניין מדינת ישראל	
נגד	הנאשם
י' ש'	

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד ליהי אזולאי

ב"כ הנאשם - עו"ד ליאור אבידן

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה בפתח הכרעת הדין שמצאתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם את ביצוע העבירות הבאות: עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירת היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ועבירה של ניסיון תקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

2. על פי הנטען בכתב האישום, בעת האירוע המתואר בו היו הנאשם וד' ש' (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג נשואים מזה 3 שנים. על פי עובדות כתב האישום ביום 29.7.2018, כאשר חזרה המתלוננת אל בית אביו של הנאשם בתל אביב בו התגוררו (להלן: "**הבית**"), התפתח ויכוח בינה לבין הנאשם על רקע כספי. נטען כי בנסיבות אלה, אחז הנאשם בחוזקה בזרועותיה של המתלוננת והיכה באמצעות ידיו ברגלה ובידיה תוך כדי שהוא מנער את גופה בליווי צעקות, וכתוצאה מהמכות נגרמה למתלוננת המטומה בירך ימין. עוד נטען כי כשעתיים לאחר מכן, כשרצתה המתלוננת

להיכנס לחדר צעק הנאשם לעברה **"תסתלקי מפה"** ודחף אותה לכיוון היציאה של החדר, המתלוננת אמרה כי כל רצונה לקחת את התיק והטלפון שלה, והנאשם לקח את תיקה וזרק אותו לרצפה. נטען כי כתוצאה מזריקת התיק נשבר איפור הפודרה של המתלוננת, וכי בנסיבות אלה זרק הנאשם בקבוק מים לכיוון המתלוננת אך היא זזה ובכך חמקה מפגיעת הבקבוק. על פי כתב האישום, במעשים המתוארים תקף הנאשם את המתלוננת בת זוגו, גרם לה חבלה של ממש בדמות המטומה בירך, גרם לנזק לרכוש במזיד, וניסה לתקוף את המתלוננת בת זוגו באמצעות בקבוק.

3. במענהו לכתב האישום אישר הנאשם כי היה נשוי למתלוננת במועד הרלוונטי (בעת המענה לכתב האישום התגרשו) וכי ביום זה התפתח ביניהם ויכוח על רקע כספי בעת ששהו בבית. הנאשם הכחיש שאחז בחוזקה בזרועותיה של המתלוננת וטען שלא הכה באמצעות ידיו ורגליו בידה ולא גרם לה לחבלה הנטענת. לשיטת הנאשם המתלוננת היא זו שתקפה אותו. הנאשם הכחיש שצעק לעבר המתלוננת **"תסתלקי מפה"** ודחף אותה, אישר שהמתלוננת נכנסה לחדר אך לגרסתו הוא לא לקח את התיק וזרק אותו על הרצפה, אלא היא זו שהטיחה את הדברים ברצפה. הנאשם הכחיש מחוסר ידיעה את הטענה שאיפור הפודרה של המתלוננת נשבר, הכחיש שזרק על המתלוננת בקבוק מים וטען שהיא זו שזרקה לעברו את הבקבוק.

עיקר הראיות - דין

4. הראיה המרכזית והבריה התיכון לביסוס עובדות כתב האישום על ידי המאשימה היא עדותה של המתלוננת. המתלוננת העידה בבית המשפט ביום 3.9.2020. בתחילת חקירתה הראשית תיארה את מערכת יחסיה עם הנאשם כמערכת זוגית טובה וטענה כי התחתנה עם הנאשם מתוך זוגיות ואהבה (ש' 25 עמ' 39 לפרוטוקול). לדבריה, ביום האירוע חזרה מביתם של סביה בשעה מאוחרת, לאחר שהודיעה לנאשם שהיא מאחרת. כשהגיעה לבית אביו של הנאשם, שם התגררו, עלתה לחדר השינה כשבידה שייק פירות שהביאה לנאשם. הנאשם שכב בצד ימין של המיטה והיא **"חצי שכבה חצי ישבה"** בצד שמאל. הנאשם היה עצבני והיא לא ידעה את הסיבה לכך. על פי גרסתה בשלב מסוים: **"זה נהפך לאלימות"**, הנאשם קם מהמיטה ב"אמוק" לכיוון שלה, תפס בזרועותיה ניער אותה והכה אותה אך לא הבהירה כיצד. כשנשאלה שוב השיבה **"זה היה מכה ביד, ברגל"**. לדבריה, היא נבהלה, משום שהייתה מספר ימים אחרי טיפול פוריות, ולכן לא ענתה לנאשם. המתלוננת אף טענה שהנאשם איים עליה, תחילה ללא פירוט מלל האיום תוך שהפנתה לחלוף הזמן, וטענה גם לאיום כלכלי. לאחר מכן מסרה שהנאשם איים שיהרוג אותה (עמ' 20-21 לפרוטוקול). יש להבהיר, שהנאשם לא הואשם בעבירת איומים, ולא עלתה כל טענה בהקשר זה בעובדות כתב האישום.

5. המתלוננת מסרה שהנאשם **"המשיך להרמת ידיים"**, אביו שמע את המתרחש ועלה למעלה כי **"הוא ראה שזה משהו לא נורמלי"** ושאל את הנאשם מה הוא עושה לאשתו ואת הסיבה להתנהגותו (ש' 32-33 עמ' 13, ש' 1 עמ' 14 לפרוטוקול). למרות גרסתה בדבר **"הרמת ידיים"**, המתלוננת לא סיפקה תשובה ברורה דיה כשנשאלה כיצד בדיוק באה לידי ביטוי אותה אלימות נטענת, למרות הזדמנויות חוזרות לפרט. כך, בחקירתה הראשית מסרה המתלוננת בין היתר באמירות כלליות: הוא **"היה אלים"** (ש' 1-8 עמ' 19 לפרוטוקול), **"קם אלי בכוח"** (ש' 3 עמ' 19 לפרוטוקול), **"ניער אותי בידיים"** (ש' 26 עמ' 19 לפרוטוקול), **"השתמש באלימות"** (ש' 26, ש' 30 עמ' 19 לפרוטוקול, ש' 20 עמ' 80 לפרוטוקול, ש' 21 עמ' 81 לפרוטוקול), **"הרים ידיים"** (ש' 1 עמ' 20 לפרוטוקול), **"היכה"** (ש' 8 עמ' 20 לפרוטוקול). לפרקים מסרה שאינה זוכרת פרטים נקודתיים, הייתה מאוד נסערת ו**"לא יכולה בדיוק לזכור"** (ש' 25-26 עמ' 22 לפרוטוקול), תוך שטענה שהנאשם **"ניער אותה והשתמש באלימות פיזית"** (ש' 30 עמ' 19, ש' 20 עמ' 80 לפרוטוקול) ו**"הייתה אלימות במאה אחוזים"** (ש' 13-15 עמ' 20, ש' 25 עמ' 22, ש' 1 עמ' 83 לפרוטוקול). בנוסף מסרה שהנאשם היכה אותה גם ברגלה וכי **"היו גם דחיפות וגם מכות"** (ש' 29 עמ' 22 לפרוטוקול).

לפרוטוקול).

6. בחקירה הנגדית, לאחר שנשאלה מספר פעמים לפרטי ואופן התקיפה ומסרה תשובותיה הוסיפה: **"להגיד לך את האמת... אני זוכרת את הסיטואציה, אבל לא יכולה להגיד לך איך זה היה, אם אגרופים או מכות כאלה"** (ש' 10-14 עמ' 82 לפרוטוקול). בקשר לתקיפה הנטענת בירכה מסרה שהנאשם היכה אותה עם **"משהו בסגנון"** של יד פתוחה (ש' 29-31 עמ' 83 ש' 2-4 עמ' 84 לפרוטוקול), וכי המדובר באירוע שארע לפני שנתיים וחצי. לדבריה: **"אני לא זוכרת את איך נעשו המכות. אני זוכרת את התהליך ואת הכל, איך שזה היה, אני לא ראיתי איך הוא הרביץ לי, באמת"** (ש' 22-23 עמ' 88 לפרוטוקול).

7. לגבי המשך השתלשלות האירוע, המתלוננת העידה שהייתה נסערת וירדה לסלון יחד עם אביו של הנאשם, שאמר לה שהנאשם היה מאוד עצבני באותו היום וצעק גם עליו. לדבריה, הבינה שהיא **"נמצאת באיזושהי סכנה מסוימת"** ועלתה למעלה לקחת את התיק ואת מכשיר הטלפון הנייד שלה, אז קם הנאשם מהמיטה ואמר לה **"תסתלקי מהחדר"**, ולאחר שביקשה לקחת את חפציה זרק את תיקה והאיפור שהיה בתיק נשבר. בנוסף מסרה שהנאשם זרק בקבוק גדול של מים לכיוונה, אך היא זזה והבקבוק לא פגע בה. לטענתה, יצאה מהבית וסיפרה לחברה (לא העידה כל חברה לגבי האמור) אך חזרה לישון במיטה, לטענתה בפחד, עם בגדים וטלפון בידה, והשניים לא דיברו ביניהם (ש' 17-33 עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 1-13, ש' 19-20 עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 14-15 עמ' 40 לפרוטוקול). על פי עדות המתלוננת, יום לאחר מכן פגשה בנאשם ואביו בבית הכנסת והם לא אמרו לה שלום, לאחר מכן הלכה לישון, וכשהתעוררה בשעות הערב ולא ראתה אותם בבית יצאה לרחוב, אז פגשה במשטרה (ש' 9-17 עמ' 15 לפרוטוקול).

8. הגם שהמתלוננת טענה בתחילת עדותה כי יחסיה עם הנאשם היו יחסים זוגיים טובים, בהמשך עדותה ובסתירה מסוימת לאמור מסרה שקודם לאירוע האלימות הנטען התווכחה עם הנאשם על רקע דרישתו שתעביר לו כספים, אז אמר לטענתה **"אם לא תביאי כסף, אני עובר להרצליה ואת תלכי להורים שלך"** (ש' 16-18 עמ' 16 לפרוטוקול). לאחר שמסרה את האמור שבה שוב על עמדתה שהייתה **"המומה"**, לא הבינה את הסיבה להתנהגות הנאשם וטענה ש**"לא הייתה שום סיבה"** (ש' 19-24 עמ' 19 לפרוטוקול).

9. על פי דוח הפעולה **5/ת** שערך רס"ר דוד אדרי ובו פרטי שיחתו עם המתלוננת לאחר שהובאה לתחנת המשטרה על ידי השוטרת קון, המתלוננת הייתה נסערת ולא רצתה להגיש תלונה. המתלוננת תיארה שנכנסה לחדר השינה והנאשם **"פתאום"** התעצבן וקם אליה, נתן לה מכות באזור הכתפיים מקדימה בלי סיבה, ואחר כך זרק עליה בקבוק מים גדול, שלא פגע בה, ואיים עליה שיהרוג אותה. לדבריה, גם בעבר נכנס הנאשם להתקף זעם והתנהג באלימות וכשאמרה שתפנה למשטרה ברח. בנוסף מסרה כי 5 שנים קודם לאירוע הגישה תלונה לפיה הנאשם תקף אותה במועדון.

10. דו"ח הפעולה **15/ת** נערך על ידי השוטרת אור קון אשר פנתה למתלוננת לאור פניית השכן גרי אליה ודבריו לפיהם המתלוננת סיפרה לו שהותקפה על ידי בעלה והיא מפחדת ואינה רוצה להתלונן. על פי **15/ת** המתלוננת מסרה לשוטרת קון שלא הייתה מריבה מקדימה לאירוע, שהיא והנאשם החלו לריב והנאשם נכנס ל**"אמוק"** שלא ראתה מעולם, כאילו היה **"תחת השפעת סמים"**. לדבריה, הנאשם תפס אותה בחוזקה בזרועותיה, הפעיל לחץ רב, ודחף

אותה בחוזקה תוך כדי שהוא מנער אותה. עוד מסרה כי בהמשך לאמור יצאה מהבית וטיילה בחוץ כדי להירגע, וכשחזרה רצתה לקחת את התיק ומכשיר הטלפון הנייד שלה. הנאשם נכנס שוב ל"אמוק", התחיל לזרוק לעברה חפצים ובין היתר בקבוק מים שלא פגע בה. המתלוננת לא רצתה להגיש תלונה.

11. חשוב לציין כי חרף עדותה בבית המשפט לפיה הנאשם היכה אותה בירכה ואף נגרמה לה מכך חבלה, בשיחתה עם השוטרים יום לאחר האירוע הנטען לא תיארה המתלוננת כל תקיפה בירך וחבלה שנגרמה בעקבותיה (ת/5 ות/15). בעדותה בבית המשפט טענה שלא סיפרה על כך אז מאחר שביקשה לסנגר על הנאשם (ש' 3 עמ' 85 לפרוטוקול) (הגם שטענה באותה שיחה כאמור שהנאשם הכה אותה באותו מועד ואף נהג עמה באלימות בעבר). גם בעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת (ת/4) לא הזכירה המתלוננת פגיעה וחבלה בירך, ומסרה רק שהנאשם אחז אותה בזרועותיה, "עשה ממנה עוף" והרביץ לה (ש' 34-33 לת/4). בנוסף, קיימת סתירה בין לוח הזמנים של האירוע כפי שתואר על ידי המתלוננת בעת עדותה לזה שתיארה באזני השוטרת קון כמפורט בת/15. לגרסת המתלוננת בת/15, לאחר שהנאשם תפס אותה בזרועותיה היא יצאה מהבית ורק כשחזרה ביקשה לקחת את חפציה, אז הנאשם זרק אותם לעברה, שבר את האיפור שלה וזרק לכיוונה בקבוק. לעומת זאת, כאמור לעיל, בעדותה בבית המשפט מסרה כי זריקת החפצים והבקבוק התרחשה קודם לציאתה מהבית (ש' 13-6 עמ' 14 לפרוטוקול).

12. לביסוס גרסתה ביחס לתקיפה שגרמה לחבלה בירכה טענה המתלוננת כי יש לה "כמה סימנים" והיא חושבת שקיימים צילומים במשטרה. המאשימה הפנתה לת/7, תמונות המתעדות המטומה מקומית (אחת) בקדמת ירך ימין (אשר צולמה ככל הנראה יומיים לאחר האירוע הנטען), אך אין כל ראיה שאותה המטומה, שלאור מיקומה יכולה הייתה להיגרם אף מהיתקלות ברהיט או פינה, נגרמה על ידי הנאשם. בנסיבות אלה, קיים קושי לקבוע כי ת/7 היא ראיה בעלת ערך ממשי שיש בה כדי לתמוך בגרסת המתלוננת, ועל גרסת המתלוננת לזכות באמון בית המשפט כדי שכך יקבע. יתרה מכך, הגם שלגרסת המתלוננת הנאשם תפס בזרועותיה, התפיסה "הייתה מאוד מאוד חזקה" ולדבריה "היה תפוס לי המקום כמה ימים" (ש' 7 עמ' 83 לפרוטוקול), מהתעודה הרפואית מיום 1.8.2018 אשר הוגשה כת/17 עולה שלא נגרמו למתלוננת כל סימני חבלה חיצוניים בזרועותיה, אין הפרעה בטווח תנועתה, ולא נמצא בהקשר זה כל ממצא, וכך גם עולה מעדותו של ד"ר דניאל ריבא (עמ' 134-133 לפרוטוקול). לציין כי אף לא הוצגו כל צילומים על ידי הרופא הגם שלטענת המתלוננת קיימים כאלה (ש' 7 עמ' 24 לפרוטוקול).

13. קושי נוסף להתבסס על עדות המתלוננת בקשר לחבלות/נזק מהתקיפה הנטענת נוגע לסתירות פנימיות נוספות בעדותה ושינוי גרסאות זריז שלה בהקשר זה. כך מסרה המתלוננת תחילה שעברה הפלה שנייה (את הראשונה עברה על פי טענתה אחרי החתונה כפי שיפורט בהמשך), וזאת בעקבות התקיפה הנטענת. כדבריה: "אחרי המכות גם נפל הילד... אחרי המכות הייתי בבית חולים עם דימומים ענקיים, אחרי, צעקו שם, הפלה הפלה, ולא יכלו לכתוב את זה בדיוק. אבל אמרו בפירוש ואמא שלי היתה איתי - הפלה" (ש' 26-20 עמ' 61 לפרוטוקול), זאת מבלי שהוצגה כל תמיכה בדמות תעודה רפואית לנטען. לאחר טענתה זו תיקנה המתלוננת דבריה ומסרה "שסביר להניח שכך היה" (ש' 9 עמ' 62 לפרוטוקול). המתלוננת אישרה שלא סיפרה את האמור במשטרה ותמחה "למה אני צריכה להגיד את זה במשטרה" (ש' 13 עמ' 63 לפרוטוקול). לבסוף טענה, בניגוד לדבריה קודם לכן, שלא אמרה שעברה הפלה אלא שהיו לה דימומים חזקים (ש' 31 עמ' 65 לפרוטוקול). בקשר לאמור יש לציין כי אין חולק שהמתלוננת והנאשם היו בטיפול פוריות, לדברי הנאשם הסכים לטיפולים לבקשת הרב חודר, הוא דמות מרכזית וחשובה בחייו של הנאשם, ולא רצה עם המתלוננת קשר ארוך טווח (ת/1 ש' 65 וש' 1-3 עמ' 154 לפרוטוקול).

14. קושי נוסף בעדות המתלוננת קשור לדבריה לפיהם המשטרה פנתה אליה במפתיע לאור פניית שכניה למשטרה מבלי ששוחחה עמם קודם לכן, לאחר ששמעו צעקות מהבית בליל האירוע (ש' 9-12 עמ' 96 לפרוטוקול). לדבריה, השכנים סיפרו לה זאת יום למחרת הפניה למשטרה (ש' 8 עמ' 97 לפרוטוקול). גרסה זו של המתלוננת אינה עולה בקנה אחד עם דברי השכן גרי למשטרה. **מת/14** בו מפורטים דברי השכן גרי (שנפטר מאז) אשר היוו בסיס לפניית השוטרים למתלוננת ולחקירה, עולה כי בניגוד לעדות המתלוננת גרי מסר למשטרה שפגש את המתלוננת כשחזר מבית הכנסת יום לאחר האירוע, והיא זו ששיתפה אותו שהיה ריב בינה לבין הנאשם והיא חוששת. גרי הציע למתלוננת ללכת להוריה. על פי **ת/14**, כשראה גרי ניידת משטרה, סימן לשוטרים לעצור וסיפר להן את שאמרה לו המתלוננת. ועוד, בניגוד לגרסת המתלוננת, על פי **ת/14** גרי ציין באופן פוזיטיבי שלא ראה או שמע את האירוע, ושהמתלוננת נראתה לו רגיל, "**לא משהו מיוחד**" וכן שמעולם לא היה עד או שמע אלימות אצל השכנים. (ראו גם **ת/15** לפיו כאמור סיפר גרי לשוטרת קון שהמתלוננת פנתה אליו).

15. גם מרים השכנה מסרה כמפורט **בת/8** שהמתלוננת היא שסיפרה לה ביום 30.7.2018 בבוקר שהותקפה על ידי בעלה בשעה 3:00 לפנות בוקר, שעל פי דברי המתלוננת הנאשם זרק עליה בקבוק, וכי לא שמעה צעקות מהבית או הבחינה בסימני חבלה על גופה של המתלוננת.

16. המתלוננת לעומת זאת לא סיפרה תחילה ששוחחה עם השכנים לפני פניית המשטרה אליה, ורק מסרה ש"**השכנים שמעו, מסתבר**" והם אלה שהגישו את התלונה ויש לה הוכחה לכך, וצינה שהם דאגו כי "**היו שם אירועים בעבר**" (ש' 22-23 עמ' 14 לפרוטוקול) (בניגוד למפורט **בת/14** מפי גרי כאמור). המתלוננת אף הכחישה ששוחחה עם השכן גרי לפני פניית המשטרה אליה. במהלך חקירתה הנגדית כשעומתה עם הראיות שינתה גרסתה ומסרה שאינה זוכרת, ולבסוף שהיא חושבת ששוחחה עם גרי בבית הכנסת יום אחרי האירוע והוא אמר לה ללכת להוריה (ש' 5-6 עמ' 102 לפרוטוקול). כשאלה הם פני הדברים, הרי שבניגוד לטענת המאשימה לפיה **ת/8** ו**ת/14** המתעדים את דברי השכנים מהווים חיזוק חיצוני משמעותי לעדות המתלוננת, לא רק שאינם תומכים בגרסתה, אלא שיש בהם אף כדי להקשות עוד יותר על אימוצה, והם עומדים בסתירה אליה.

17. אל הקשיים המפורטים לעיל עם גרסת המתלוננת מצטרפות סתירות משמעותיות בין גרסתה הכוללת באשר לאופי ולהתפתחות הקשר בינה לבין הנאשם, לבין ראיות שהוצגו על ידי ההגנה, ביניהן ראיות חיצוניות התומכות דווקא בגרסת הנאשם.

18. כך **ראשית** - עולה סתירה ברורה בין האופן בו תיארה המתלוננת את מערכת היחסים הזוגית בין הנאשם לבינה לבין ראיות חיצוניות ברורות שהוצגו - התומכות ונתמכות בגרסת הנאשם. לבד מהעובדה שבגרסת המתלוננת עצמה בהקשר זה קיימים פערים, משתחילה טענה שלא היו אירועי אלימות קודמים בין השניים (כפי שאף טענה בעימות **ת/4** ש' 46) ומנגד מסרה שהגישה תלונה נגד הנאשם בגין אלימות לפני האירוע, וכי נהג כנגדה באלימות בעבר והיא לא התלוננה (ש' 7-10 עמ' 11 לפרוטוקול, ו**ת/5**), התמונה העולה מהראיות באשר למערכת היחסים הזוגית מורכבת בהרבה.

19. על פי גרסת המתלוננת, ניהלה זוגיות עם הנאשם שנה לפני שהתחתנו (ש' 1-4 עמ' 11 לפרוטוקול),

הנאשם הציע לה נישואין בחודש פברואר 2016, ובין מועד הצעת הנישואין והמועד בו התחתנו בחודש אפריל 2016 גילתה שהיא בהריון (ש' 33 עמ' 155, ש' 28-29 עמ' 159 לפרוטוקול). לעומת גרסתה זו, מעדותו של הנאשם עולה תמונה שונה לחלוטין. על פי עדותו, המתלוננת והוא היו בקשר ידידותי שנים רבות, לא ניהלו חיים זוגיים לפני החתונה, והנאשם נהג לנהל יחסים גם עם נשים אחרות, בדיעת המתלוננת (ש' 8-16 עמ' 136 לפרוטוקול). לטענתו הסכים להתחתן עם המתלוננת אך משום שאמרה שהיא בהריון, לאחר שגורמים חיצוניים לחצו עליו, ורק לאחר שהשניים ערכו הסכם ממון (ש' 28-31 עמ' 136 לפרוטוקול, ש' 1-9 עמ' 137 לפרוטוקול). חיזוק לגרסת הנאשם בהקשר זה ניתן למצוא בעדותו של חברו, יוסף ארפא כהן, שהתרשמתי מכנותה ואני מוצאת אותה מהימנה. לעד היה קושי רב להעיד בבית המשפט, והוא תיאר קשר קרוב ומכבד גם בינו לבין אביה של המתלוננת, וחזר על עמדתו כי אינו רוצה לפגוע באיש (ש' 1-3 עמ' 165 לפרוטוקול). גרסתו של העד ארפא עומדת גם היא בסתירה מוחלטת לאופן בו הציגה המתלוננת את מערכת היחסים עם הנאשם.

20. מעדותו של העד ארפא עולה שהנאשם התחתן עם המתלוננת "**לא מאהבה גדולה**", ולא מרצון מצדו. על פי דבריו, הופעל על הנאשם מכבש לחצים מצד רבו של הנאשם, הרב חודר, מצדה של משפחת המתלוננת, מצד העד כחבר, כשהוסיף כי "**הפכו עולמות**" כדי שהנאשם יגיע ליום החופה. העד סיפר כי הכל קרה מתוך לחץ ומתיחות, עד כדי כך שהיה צריך לכפות על הנאשם, שעד מספר ימים בודדים לפני החתונה לא רצה להתחתן (ש' 16-24 עמ' 155 לפרוטוקול). לדברי העד ארפא, הזרז לחתונה היה טענת המתלוננת לפיה נכנסה להריון, וכדי לא לבייש את משפחתה היה צורך שהשניים יתחתנו, בכל מחיר (ש' 31-33 עמ' 155 לפרוטוקול, ש' 4-14 עמ' 156 לפרוטוקול). לדבריו, הטענה הייתה שהמתלוננת בהריון מתקדם והמדובר באסון ובושה במשפחה חרדית ממנה באה, באם לא תתחתן (ש' 16-18 עמ' 156 לפרוטוקול, ש' 1-12 עמ' 159 לפרוטוקול).

21. על פי עדותו של ארפא, לאורך תקופת נישואיהם של הנאשם והמתלוננת היו מספר משברים גדולים, ביניהם אף פרידה בה חזרה המתלוננת להתגורר בבית הוריה, ולאחר התערבות של הרב חודר השניים חזרו לגור יחד (ש' 15-16 עמ' 60 לפרוטוקול, ש' 5-8 עמ' 163 לפרוטוקול). העד ארפא מסר כי חרף התנגדות הנאשם לחזור לנהל קשר עם המתלוננת לאחר שלהבנתו המתלוננת כלל לא הייתה בהריון, בעידודו של הרב חודר הסכים לחזור לקשר (ש' 13-17 עמ' 163 לפרוטוקול).

22. חיזוק נוסף לגרסת הנאשם באשר לרקע וטיב הקשר עם המתלוננת עולה משיחה שערכו הנאשם והמתלוננת ביום 10.6.2019 עם הרב הרצל חודר אשר הוקלטה על ידי הנאשם (נ/6) (ש' 9-16 עמ' 142 לפרוטוקול). מהשיחה נ/6 עולה כי הרב חודר ניסה לשכנע את הנאשם לקיים "**שלום בית**" עם המתלוננת, בעוד שהנאשם אומר מספר רב של פעמים במהלך השיחה כי הוא אינו מעוניין ואין לו אמון בה, מהסיבות השונות שמנה גם בפני (ש' 16 עמ' 37, ש' 2 עמ' 38, ש' 12-13 עמ' 65, ש' 5-6 עמ' 67, ש' 7 עמ' 68, ש' 10-11 עמ' 69, ש' 5 עמ' 71 לנ/6).

23. **שנית** - גרסת הנאשם באשר לחתימה על הסכם ממון עם המתלוננת וחשיבותו עבורו טרם החתונה נתמכה בראיות חיצוניות ועומדת בסתירה לגרסת המתלוננת. המתלוננת בעדותה הכחישה קיומו של הסכם ממון חתום בינה לבין הנאשם (ש' 13-17 עמ' 114 לפרוטוקול, ש' 1-5 עמ' 115 לפרוטוקול, ש' 18-19 עמ' 121 לפרוטוקול, ש' 4 עמ' 122 לפרוטוקול), חרף קיומו של מסמך כתוב מיום 12.4.2016 (נ/3). הנאשם עומד על כך שנחתם הסכם ממון

והעד ארפא, אשר היה חבר קרוב גם של אבי המתלוננת כאמור, מסר בעדותו כי "בוודאות-בוודאות היה הסכם ממון" תוך שהבהיר שהנאשם אמר לו מפורשות ימים ספורים לפני החתונה שללא הסכם ממון לא יכנס לחופה, שכן הרגיש שכפו עליו את החתונה (ש' 19-28 עמ' 156 לפרוטוקול). העד ארפא אף אישר שראה בעיניו את ההסכם החתום מספר שעות לאחר שנחתם (ש' 19-22 עמ' 164 לפרוטוקול). אם לא די בכך, מנ/6, השיחה המוקלטת עם הרב חודר, נראה שהמתלוננת עצמה מכירה בקיומו של הסכם הממון בפני הרב חודר, הגם שהכחישה קיומו לפני (ש' 15 עמ' 114, ש' 19 עמ' 121 לפרוטוקול, ש' 16 עמ' 34 לנ/6, ש' 1 עמ' 35 לנ/6, ש' 10-20 עמ' 42 לנ/6).

24. **שלישית - מהראיות שהוצגו עולה קושי עם גרסת המתלוננת לפיה הייתה בהיריון לפני החתונה ועם גרסתה לפיה עברה הפלה טבעית בהמשך.** כזכור, לדברי הנאשם התחתן עם המתלוננת בשל טענתה שהיא בהיריון, והנאשם משוכנע שהמתלוננת שיקרה לו בהקשר זה, תוך שציין בין היתר גם נסיבות רפואיות אישיות שלו, אותן ציינה המתלוננת גם בעדותה (ש' 32 עמ' 68 לפרוטוקול). מבלי לקבוע מסמרות ובזהירות הנדרשת אציין כי בהעדר כל ראיה חיצונית לקיומו של ההיריון הנטען וסיומו, כמו גם גרסת ותשובות המתלוננת ביחס אליו, קיים קושי לאמץ את גרסתה לפיה עובר לחתונתה עם הנאשם הייתה בהיריון והפילה לאחריה. אינני מפרטת מעבר לאמור מטעמי צנעת הפרט, וההפניות המפורטות להלן מציגות את תשובות המתלוננת בהקשר זה ומדגימות את הקושי העולה מהן (ראו: ש' 5-12, 27-31 עמ' 48 לפרוטוקול, ש' 24-25 עמ' 49 לפרוטוקול, ש' 10-21 עמ' 50 לפרוטוקול, ש' 1-3, 23-32 עמ' 52 לפרוטוקול, ש' 1-5, 18-31 עמ' 54 לפרוטוקול, ש' 1-16 עמ' 55 לפרוטוקול, ש' 23-30 עמ' 56 לפרוטוקול, ש' 10-31 עמ' 57 לפרוטוקול, ש' 1-2, 16-33 עמ' 58 לפרוטוקול, ש' 20-27 עמ' 60 לפרוטוקול, ש' 16-26, 5-13 עמ' 61 לפרוטוקול, ש' 26-31 עמ' 62 לפרוטוקול, ש' 12-20 עמ' 63 לפרוטוקול, ש' 11-12 עמ' 64 לפרוטוקול, ש' 31 עמ' 65 לפרוטוקול, ש' 14-19 עמ' 69 לפרוטוקול, ש' 4-8 עמ' 129 לפרוטוקול, ש' 26-33 עמ' 140 לפרוטוקול, עמ' 141 לפרוטוקול).

25. בקשר לאמור יש לציין כי לדברי העד ארפא, כחודשיים וחצי לאחר החתונה סיפר לו הנאשם שנודע לו מהמתלוננת שהיא עברה הפלה (ש' 22-26 עמ' 158 לפרוטוקול) והוא יודע משני הצדדים שאין הוכחה רפואית כזו או אחרת לכך (ש' 13-21 עמ' 159 לפרוטוקול). אזכיר כי בעדותה טענה המתלוננת תחילה כי אף עברה הפלה נוספת, שניה, לאחר התקיפה הנטענת כמפורט לעיל, ולבסוף חזרה בה מטענה זו.

26. **רביעית - מהראיות אשר הוצגו עולה תמונה לפיה המתלוננת הצהירה בתצהיר שהוגש לבית המשפט לענייני משפחה כי התגוררה בעת האירוע בבית ברחוב בראון 6 בהרצליה, ועל כן ביקשה צו להרחקת הנאשם ממנו, כשבבירור עולה, אף מגרסתה שלה, שהמדובר בהצהרה שאיננה נכונה.** בעובדה זו לבדה יש כדי להטיל צל כבד על אמינותה. חשוב לציין כי לתצהיר הנדון קשר ישיר לאירוע הנטען בכתב האישום והוא הוגש על ידי המתלוננת ביום 2.8.2018 כחלק מבקשתה לצו הגנה נגד הנאשם בגין ובהמשך לתקיפה הנטענת (ה"ט 4997-08-18 ש' ל' נ' ש' (נ/2)).

27. במסגרת ההליך דנן הוצגו ראיות חותכות לכך שהצהרת המתלוננת בהקשר זה איננה אמת, כשלבד מגרסת הנאשם, גם על פי גרסתה שלה ובניגוד להצהרתה בתצהיר, בעת האירוע והגשת התצהיר התגוררה עם הנאשם בבית אביו ולא בבית בהרצליה (ש' 29-31 עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 7, 9-12 עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 28 עמ' 73 לפרוטוקול, ש' 24-31 עמ' 108 לפרוטוקול, ש' 30-31 עמ' 110 לפרוטוקול, ש' 22-25 עמ' 111 לפרוטוקול, ש' 16-18 עמ' 125 לפרוטוקול, ש' 32 עמ' 125 לפרוטוקול). בעדותה בבית המשפט התקשתה המתלוננת להתמודד,

מסרה שהבית בהרצליה שייך לנאשם ולה, ולבסוף, לאחר שעומתה עם תצהירה ועם העובדות אישרה שהגישה את הבקשה לצו הרחקה ובקשה למגורים בהרצליה (ש' 1-2 עמ' 112 לפרוטוקול), וטענה שהצהירה בפני בית המשפט לענייני משפחה שגרה בהרצליה, הגם שלא התגוררה שם, בעצת עורך דינה.

28. אם לא די באמור, הרי שעיון ב**נ/6**, תמליל השיחה המוקלטת עם הרב חודר, מלמד שהמתלוננת טענה בפניו שלא הצהירה בתצהיר שגרה בבית בהרצליה (ש' 1 עמ' 20 ל**נ/6**), בניגוד גמור למציאות ולעובדות העולות מהתצהיר עצמו (**נ/2**). בנסיבות שתוארו אין בכך שהמתלוננת תיקנה במידת מה את הצהרתה בדיון בבית המשפט לענייני משפחה כפי שעולה מ**נ/2** כדי לשנות משהמתלוננת הוכיחה במעשיה שלה שיש להיזהר ממין אמן בגרסתה. להשלמת התמונה יצוין כי מעיון בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה עולה שבית המשפט שם לא השתכנע שהמדובר בבית המגורים המרכזי של הצדדים, ולכן הוחרג צו ההרחקה שהוצא כנגד הנאשם מכתובת זו (סעיפים 7-8 לפסק הדין **נ/2**).

29. לעומת הקושי הממשי עם גרסת המתלוננת, כפי שפורט לעיל, גרסת הנאשם בכל הנוגע לרקע וטיב הקשר עם המתלוננת השתלבה היטב עם הראיות החיצוניות שהוצגו ועם עדותו של העד ארפא, שנמצא על ידי מהימן. גם גרסת הנאשם באשר לאירוע עצמו היא גרסה עקבית סדורה וקוהרנטית, בעלת הגיון פנימי, העולה בקנה אחד עם הרקע הזוגי בין הצדדים.

30. בקשר לנסיבות האירוע, בחקירותיו במשטרה **ת/1**, **ת/3** הכחיש הנאשם את המיוחס לו, וטען שהמתלוננת רימתה אותו כשטענה שהיא בהיריון וכשגילה זאת רצה להתגרש, אך הרב חודר ביקש לערוך שלום בית ביניהם. לדבריו, ביום 29.7.2018 החל ויכוח מילולי בינו לבין המתלוננת בחדר השינה. הנאשם אמר למתלוננת כי הוא מעוניין להתגרש, שלא טוב לו איתה והוא אינו מאושר וביקש שתעזוב ותעבור להתגורר בבית הוריה. לדבריו, המתלוננת "**נכנסה להיסטריה**", דפקה ברצפה ושאלה בצעקות מדוע הנאשם רוצה לעזוב אותה. עוד טען כי המתלוננת היא "**רמאית**" ואמרה לו שאם יעזוב אותה היא תעשה לו "**את כל הצרות שבעולם**". לדבריו, אביו עלה לחדר וירד עם המתלוננת לקומה התחתונה על מנת שזו תירגע, ולאחר מכן המתלוננת שבה לחדר השינה על מנת להמשיך את המריבה. על פי גרסת הנאשם ביקש מהמתלוננת לצאת מהחדר וללכת להוריה, ואמר שיתקשר לאביה שיקח אותה. לדבריו, המתלוננת זרקה לכיוונו בקבוק מים ונתנה לו מכה בכתף, כפי שהייתה נוהגת לעשות כשהייתה מתעצבנת עליו. המתלוננת אמרה לו ש"**תעשה לו את המוות**", תהרוג אותו ותתקשר לדוד שלה ש"**יביא לו עבריינים**". הנאשם ביקש מהמתלוננת פעם נוספת לקחת את חפציה וללכת להוריה. לדבריו, אביו עלה לחדר השינה יותר מפעם אחת במהלך הוויכוח. המתלוננת יצאה מהבית למשך כשעה וכשחזרה הלכה לישון בחדר השינה. השניים לא דיברו ביניהם (ש' 12-17, 50-51, 56-59, 61-63, 70-75, 89-91, 119-123 **ת/1**, ש' 29-38, ש' 41-42 ל**ת/3**).

31. בהודעתו **ת/2** מסר הנאשם כי לאחר ששבה המתלוננת הביתה ישבה על הספה ליד הספה עליה ישב הנאשם בסלון הבית. לקראת השעה 1:00 בלילה הלך לישון במיטה, והמתלוננת אחריו. הנאשם ביקש מהמתלוננת לישון בסלון או ללכת להוריה כי הוא אינו מעוניין להישאר נשוי לה, המתלוננת לא נעתרה לבקשותיו (ש' 3-7 **ת/2**).

32. בעדותו בבית המשפט דבק הנאשם בגרסתו לפיה לא תקף את המתלוננת ולא נקט כלפיה באלימות.

באירוע הנטען או בכלל, ושב על עמדתו כי בין הצדדים היה ויכוח מילולי, המתלוננת נקטה כלפיו באלימות והיא זו שזרקה עליו בקבוק מים ואמרה לו שאם הוא יעזוב אותה היא "תעשה לו את המוות" ותהרוס לו את החיים (ש' 5-6, ש' 13-14 עמ' 143 לפרוטוקול, ש' 30-33 עמ' 143 לפרוטוקול, ש' 1-9 עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 11-21 עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 24-33 עמ' 144 לפרוטוקול, ש' 20-22 עמ' 149 לפרוטוקול).

סוף דבר - סיכום ומסקנות

33. כידוע, לשם הרשעה בהליך פלילי על המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו. במקרה זה גרסתה של המתלוננת בכללותה, הן ביחס להשתלשלות האירוע מושא כתב האישום, הן בקשר לעובדות נוספות הנוגעות לרקע, לאופי ולהתפתחות הקשר בינה לבין הנאשם, היא בעלת סתירות פנימיות וחיצוניות כפי שעולה מניתוח הראיות שלעיל. האמור מביא למסקנה לפיה לא ניתן לתת בעדות המתלוננת אמון על מנת לבסס על יסודה את הרשעת הנאשם, ודאי לא את אותו אמון זהיר ומשקל הנדרש לצורך הרשעה על יסוד עדות יחידה.

34. אשוב ואדגיש כי לא מצאתי כל ראיה חיצונית לחיזוק עדותה של המתלוננת, לא בתמונות **ת/7**, אשר צולמו ככל הנראה יומיים לאחר האירוע ומציגות כאמור חבלה מסוג המטומה בירך ימין של המתלוננת, שבמאפייניה יכולה הייתה להיגרם באופנים שונים ולא דווקא מתקיפה על ידי הנאשם, ולא בדברי השכנים למשטרה, משעולה בבירור כי בניגוד לנטען על ידי המתלוננת, השכנים לא שמעו דבר וניזונו אך מפיה. כידוע, בהיעדר מהימנות ומשקל כנדרש לראיה המרכזית, היא עדות המתלוננת, אף לא ניתן לתת כל משקל לראיות חיצוניות המובאות לחיזוקה, ודאי כשראיות אלה נוצרו הלכה למעשה על ידה.

35. טרם סיום אבהיר כי לא נעלם ממני שהמתלוננת היא לא זו שפנתה למשטרה ולא הייתה מעוניינת להגיש תלונה (**ת/5**, **ת/15**, **ת/9**). בעדותה מסרה שהייתה המומה כשהשטרית קון פנתה אליה וכלל לא רצתה להגיע לתחנת המשטרה (ש' 7-15, 27-33 עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 8-12 עמ' 27 לפרוטוקול) ואף עולה שפנתה ליחידת התביעות וביקשה לסגור את התיק, תוך שצינה כי מטרתה היא לעשות שלום בית, לחזור לחיות יחד ולהקים משפחה עם הנאשם (**ת/18**). גם תוך שקילת האמור, נותר אצלי ספק ממשי, ודאי סביר, באשר לביצוע העבירות הנטענות על ידי הנאשם, וספק זה מחייב את זיכוי. ואזכיר שוב כי בסופו של יום פניית השכן גרי למשטרה הייתה בעקבות דברים שמסרה לו המתלוננת עצמה, ולא מאחר שהיה עד ראיה או שמע כל אלימות מצד הנאשם כלפיה.

36. מנימוקי אשר פורטו לעיל, משמצאתי כי לא הוכח ביצוע העבירות כנדרש, אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע כלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק, תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ב, 27 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים